

KARANLIKTAKİ IŞIK

YAZAR

SEDA ULU

KAPAK TASARIM

YUSUF ANAR

EDİTÖR

AYŐE SAĐLAM

YAZARDAN DİREKT – TÜRKİYE

YAZARDAN DİREKT ELEKTRONİK İLETİŐİM TANITIM PAZARLAMA VE TİC. LTD. ŐTİ

KOZYATAĐI MAH. DEĞİRMEN SOK. NİDA KULE NO:18

KAT 10 KADIKÖY /İSTANBUL

[TEL: 0\(216\) 3011213](tel:02163011213)

SERTİFİKA NO. 47456

ISBN: 978-605-9385-99-2

1.BASKI: Ekim 2020

BASKI VE CİLT

EGE REKLAM BASIM SANATLARI SAN.TİC. LTD.ŐTİ

ESATPAŐA MAH. ZİYAPAŐA CADDESİ NO.4 ATAŐEHİR / İSTANBUL

TEL: 0216 470 44 70 FAKS:0216 472 84 05

WWW.EGEBASIM.COM.TR

SERTİFİKA NO: 45604

BU ESERİN BÜTÜN HAKLARI SAKLIDIR. YAYINEVİNDEN VE YAZARDAN İZİN ALMADAN KISMEN VEYA TAMAMEN ALINTI YAPILAMAZ, HİÇBİR ŐEKİLDE KOPYA EDİLEMEZ, ÇOĐALTILAMAZ VE YAYIMLANAMAZ.

Bana inandığı için anneme teŖekkür ederim.

Kalmak,saatler gecenin içinde yanıp tükendiği halde, donmak ve kristalleşmek ve bir kalıbın içinde hapsolmaktır.¹

Halil Cibran

Bu hissi bastıramıyordum. Onu gördüğümde derinlere inen istemediğim o his... Beni güçsüz, savunmasız bırakması hoşuma gitmiyordu. Beni ele geçirdi. Birbirimize görünmez zincirlerle bağlıydık. Üzerimde karşı koyamadığım bir kontrolü vardı. Nasıl direnebilirdim? O benim karanlık yarımdaydı. Ama her karanlığın bir aydınlık tarafı vardır. Aydınlık tarafımı bulmak için, ilk önce karanlık tarafım ile yüzleşmem gerekiyordu. Ben karanlık tarafı anlatarak başlayacağım...

¹ *Anahtar Kitaplar Yayınevi, Çeviren Mesut Küçükkoğlu Halil Cibran'ın Geminin Gelişi eserinden alınmıştır.*

İngiltere, 1950 yılıydı. Yetimhaneden çıkmama birkaç gün kalmıştı. Biraz büyüdüğümde, annemin beni iki yaşında buraya bırakıp terk ettiği söylendi. Tek bildiğim buydu. Küçük bir kız çocuğı için acımasız olsa da onu hep merak ettim. Aklımda hayaller kurup aile özlemimi ve özlem duyduğum ev hissini gidermeye çalıştım.

Hiç arkadaşım yoktu. Hiç kimseyle konuşmuyor, fazla yemek yemiyordum. İçime kapanık kendi dünyası olan bir kızdım. Bana yalnızca Rahibe Margaret yakın olduğu için onun sıcaklığı beni mutlu ederdi. Yetimhanede ne kadar mutlu olabilirsiniz tabii... Margaret uzun boylu, ela gözlü, güzel bir kadındı. Anne ve babası on sekiz yaşındayken ölmüş. Bu olaydan sonra kendisini yetimhanedeki çocuklara adamaya karar vermiş. Onun güçlü duruşuna hayrandım. Bana piyano çalmayı Margaret öğretmişti. Müzik o zamandan beri benim ruhumun sesi oldu. Her hafta üç gün yetimhanenin diğer yakasına gider piyano çalardık. O oda bizim gizli mabedimiz olmuştu. Diğer rahibeler, Margaret'ın bana olan bu özel ilgisinden hoşlanmazlardı. Sert ve soğuktular. Katı kuralları vardı. Ben de onlardan hoşlanmazdım. Şimdi düşündüğümde tek gülümseydiğim zamanlar, Margaret ile geçirdiğim zamanlardı.

Yetimhanenin camından bahçeye bakarken bu bahçede on bir yaşında yaşadığım bir anıyı hatırladım. Benden büyük olan Melinda adında bir kız vardı. Oynamak için bahçeye çıktığım bir gün, arkamdan hızla gelip oyuncağıımı elimden çekmişti. Oyuncak ayıyı karşıdaki diğer arkadaşına fırlatmıştı.

“Hadi! Galina bizimle oyna,” diyerek benimle dalga geçmeye başladı.

Arkadaşına doğru yürüyüp elinden oyuncakımı almaya çalıştım ama o Melinda'ya tekrar fırlatmıştı. “Yeter artık, ver şunu!” diye bağırdım. Alaycı bir ifadeyle, “Bak sen konuşabiliyormuş,” dedi.

Hızla üzerine doğru koşarken ayağım takıldı ve yere düştüm. Bu onların eğlencesini daha da arttırdı. Yerden kalkmaya çalışırken Melinda, bacağıma tekme attı. Tekrar yere yapıştım. İyice sinirlerim bozulmuştu. Tam o sırada Margaret sesleri duyup yanımıza gelmişti.

“Melinda ne yapıyorsun?”

Melinda, “Biz sadece oyun oynuyorduk, Rahibe Margaret,” diye kendini savunmaya çalışmıştı. Margaret ise sinirlenerek, “Hepiniz içeri girin!” diye çıkmıştı. Sonra kızlar ortadan kaybolmuştu.

Bana dönüp “Galina iyi misin?” deyip elini uzatıp kalkmama yardım ettiğini hatırlıyorum. Hep arkamı kollardı.

“Defalarca uyardım rağmen bu kız beni dinlemiyor. Sürekli düzeni bozup huzursuzluk çıkarıyor,” diye söylenmeye devam etmişti.

Dinliyor gibi görünüyor ama dinlemiyordum. O sırada zihnimle konuşup kendime söz vermiştim. Bu, bana tekrar olmayacaktı.

Bir gün başka bir yerde, başka bir zamanda güçlü bir kadın olacaktım. Ben insanlardan değil insanlar benden çekinecekti. Hatırladığım kötü anıdan geri döndüm. Pencereyi açtığımda rüzgâr saçlarımı savururken tekrardan tam olarak bunu istedim.

Margaret bana; “Galina, hayatta ne olursa olsun kalbindeki ışığı kaybetme,” derdi. Bunu söylediğinde ne demek istediğini anlamıyordum. İçimde bir ışık yoktu. Hiç öyle hissetmiyordum. Ben; yalnız, sevgisiz büyüyen ve tamamen karanlık biriydim.

Yatakhaneye döndüğümde içimdeki yalnızlık hissi beni yine yokladı. Yakında, özgür olacaktım. Belki bana sürekli söylediği bu ışığı ileride bulabilirdim. Her ne kadar bulabileceğime inanmasam da... Bir eve ve benim olan bir hayata sahip olabilirdim.

Son bir yıldır her gece, uyumadan önce hayatımı paylaşacağım adamı hayal etmeye başladım. Birine ait olmak, aile olmak nasıl bir duyguydu? Bilmek istiyordum. O, dışarıda bir yerdeydi. Benim gibi hayal edip, benim onu beklediğim gibi oda beni bekliyordu. Beni herkesten, her şeyden koruyan güçlü bir adam. Her gece yatağıma yattığımda onun bana gelmesini dilerdim. Dileğimin bir gün gerçekleşeceğine dikkat etmeden...

Yetimhaneden ayrıldığı gün, on sekiz yaşına girdiğim gündü. Margaret'in yanına gitmek için bu sevimsiz, iç karartan koridordan son kez yürüyordum. Aklımda; tek başıma hayatımla ne yapacağım düşüncesiyle ilerlemeye devam ettim. Yanına gidebileceğim kimse yoktu. Bu koca dünyada yalnızdım. Margaret o sırada bir odadan çıkarken beni gördü.

“Ben de senin yanına geliyordum.”

Ona içtenlikle gülümsedim. Ondan yardım istemeye hazırlanıyorken o konuşmaya devam etti.

“Stone Town Kasabası'nda yaşayan Anne Ryes adında bir kadın tanyorum. Onu çok uzun zamandır tanırım ve güvenirim. Kasabada bir fırını var ve kimsesi yok. Bana sevgiyle yaklaşip elini omzuma koydu.

“Onun yanına git, benim adımları ver. Sana yardımcı olacaktır.” dedi.

Margaret'a sıkıca sarılıp teşekkür ettim. Biraz rahatlamıştım. Eskiden yaptığı gibi buradan gitsem de hâlâ arkamı kolladığını görmek beni mutlu etmişti. Sonra etrafımı bir hüzün sardı. İçimdeki bir his, onu son görüşüm olduğunu biliyordu. Hayatımda

ilk defa sevdiğim birini arkamda bırakıp hayatın bana ne getireceğini bilmeden yolculuğuma başladım. Özgürdüm; evimi bulacaktım. Arkamı dönüp yürümeye başladığımda Margaret'in sesini duydum.

“Unutma Galina, hayatta ne olursa olsun kalbindeki ışığı kaybetme.” diye bağırdı.

Sanki bir şey biliyordu. Sadece gülümsedim. Yürümeye devam ederken yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

Seni özleyeceğim, Margaret...

Yolculuđumdan sonra Stone Town'a geldim. Durup havayı içime çektim. Burası küçük, şirin bir kasabaydı. Yemyeşil doğası, nehirde akan su sesi, taş evlerin bacalarından tüten dumanın kokusu bana kendimi evimde hissettirmişti. Anne Ryes'in fırınına aramaya başladım. Aramam fazla uzun sürmedi. Kapısından içeri girdim.

“Merhaba,” dedim.

Tatlı, yaşlı bir kadın bana doğru gülümseyip “Merhaba tatlım,” diye karşılık verdi. Ben Galina, dememe fırsat vermeden.

“Sana ne vermemi istersin? Seni ilk defa görüyorum. Buralardan mı geçiyordun?”

“Benim adım Galina. Rahibe Margaret sizi bulmamı istedi.”

Kadın o anda heyecanlanıp öne doğru atıldı.

“Evet, evet hoş geldin Galina. Otursana sana çay getireyim.”

“Teşekkür ederim, Bayan Ryes.”

“Ah, lütfen bana Anne, de!” Karşıma oturup “Margaret'ın yanına geldiği bir gün ona işlere artık tek başıma yetişemediğimden bahsetmiştim,” diye devam etti.

“Bana olan ziyaretlerinde senden söz ederdi. Bu fikir onun aklına geldi. Yetimhanedeki son günlerin olduğunu, kalacak bir yere ihtiyacın olduğunu söyledi. Sanırım kader yollarımızı keşitirdi.”

“Sanırım öyle oldu. Minnettarım, Bayan Ryes.”

Gülümsedi, “Anne,” diyerek doğruladı.

“Burası kasabadaki tek fırın. Küçük bir kasabamız var. Eşim öldükten sonra yalnız kaldım. Keşke bir çocuğumuz olsaydı

ama olmadı.” İç çekip, “Her şeyi zamanla öğrenirsin,” diye elime dokundu.

“Hadi gel! Sana evi göstereyim, eşyalarını yerleştirelim.”

Arkasından yürümeye başladım. Bu kasabayı sevmiştim. Yeni yaşamıma başlamak için sabırsızlanıyordum. Anne’nin evi iki katlı, şirin bir evdi. Eve girince yukarı kata çıktık. Bana odamı gösterdi. Sevimli bir odaydı. Yerleştikten sonra ona hikâyemi anlattığımda, “Bazı insanlar anne ve baba olmayı hak etmiyorlar; olmak isteyenler de olamıyor,” dedi.

Fırındaki işlere alışmıştım. Hızlı öğreniyordum. Kısa zaman içinde kasaba insanlarıyla kaynaşmama rağmen içimdeki boşluk bir türlü dolmuyordu. Geceleri uyumaya çalışırken yetimhane- de hissettiğim yalnızlık hissi peşimi bırakmıyordu. Herkes kasabaya yeni bir pederin geleceğinden bahsediyordu. Günler gelip geçti. Her gün batımında nehir kenarına gider, yürüyüş yapardım. Doğanın sesi beni dinlendirirdi. Kuşları seyredirdim. Ne kadar güzellerdi... Özgürce uçup istedikleri yere gidebilirlerdi. Bu nehir kıyısında kendi dünyam vardı. Yürüyüşten döndüğüm bir gün, uzaktan bir ses duydum. Meydanda kasabalıların, meydanda bir adamın etrafında toplandığını gördüm. Yürümeye devam ettim. Yaklaştıkça ses netleşmeye başladı. Gözlerimi kapatıp sese doğru çekildim. Sesinde beni yakalayan bir şey vardı.

Bu, Pederdi...

Kalabalığın arasında ilerledim. Öne doğru yaklaştım. O sırada bana doğru dönüp bir an bekledi. Gözlerindeki derin mavilikte kaybolmuştum. Ona bakarken hiç bir ses duymuyordum. Zaman durmuştu. Gözlerini başka tarafa çevirdiğinde içinde bulunduğum zamana geri döndüm. Konuşması bittiğinde insanlara elini uzatıp yürümeye başladı. Kalbimde anlam veremediğim bir hisle eve doğru yöneldim. Oradan uzaklaşıp eve gitmeliydim. İçimdeki ses, “Galina hemen uzaklaş oradan!” diye bağıırıyordu. Adımlarımı hızlandırıp yürümeye devam ettim. Bedenim alevler içinde ya-

nıyordu. Tam o sırada önümde biri durdu. Başımı kaldırdığımda pederi, bana gülümserken buldum.

“Merhaba, ben Peder Joseph.”

Kırk yaşlarındaydı. İnce, uzun boylu; siyah saçları, deniz mavisi gözleri vardı. Yakışıklı bir adamdı. Olduğu yaştan daha genç görünüyordu.

“Galina, kasabamıza hoş geldiniz.”

“Teşekkür ederim, Galina.”

İsmimi söylemesinde, bana bakışında bile bir şey vardı. Heyecanlanıp hemen oradan uzaklaştım. Onu görmesem de arkamdan bana baktığını hissedebiliyordum. Eve geldiğimde direkt odama çıktım. “Bu da neydi şimdi?” Kalbim hızla çarpıyordu. Hayatımda ilk defa böyle hissediyordum. Anne ‘in bana seslendiğini duydum.

“Galina, sen misin?”

“Evet Anne.”

“Yemek hazır. Hadi, aşağı gel.”

Aynaya baktığımda yüzümün kıpkırmızı olduğunu gördüm. Yüzümü yıkayıp aşağı indim. Canım hiçbir şey yemek istemiyordu.

“İyi misin? Suratın kıpkırmızı,” dedi.

“Ah, evet sadece fazla yürümüşüm iyiyim,” dedim. Çorbamı içmeye başladım ama boğazımdan aşağı inmiyordu sanki. Kendimi zorluyordum. Ne olmuştu bana böyle? Yemeği zar zor bitirip etrafı toplamaya başladım.

“Anne, kendimi yorgun hissediyorum, sanırım erkenden yatacağım.” dedim.

“Bu kadar yürürsen yorulursun tabii,” dedi. Yanına geldiğim-

den beri Anne bana koşulsuz sevgisini vermişti. Beni kendi kızı gibi görüyordu. Yaşanan onca şeyden sonra şanslıydım. Yanağına bir öpücük kondurup odama çıktım.

Derin bir nefes aldım. Pencereden dışarı baktığımda dolunayı gördüm. Gökyüzünde bütün asaletiyle parlıyordu. Elimi uzatsam dokunabilecekmişim gibi hissettim. Sonra onu gördüm. Karanlıkta tek başına yürüyordu. Aniden pencereme doğru baktı. Panikle perdenin arkasına gizlendim. Yine o his.

Tanrım!

Bedenim karıncalanıyor. Kalbim hızla atıyordu. Neden bana böyle hissettirmişti? Anlam veremediğim duygular içindeydim. Sonra kendi kendime, “Kimsin sen Joseph?” diye söylendim.

Peder Joseph, kasabaya gelmeden önce rüyasında sürekli bir kızı ve bu kasabayı görüp duruyordu. Bir ses onu çağırıyordu. Rüyaları ilk görmeye başladığında onları görmezden geldi. Sonuçta sadece bir rüyaydı. Görmezden geldikçe bu rüyaları daha fazla görmeye başladı. Görevini başka bir yerde yapmasının zamanı gelmişti. Kasabaya vardığında bu yerin, rüyasında gördüğü kasaba olduğunu anladı. İnsanlar onu gördüğünde etrafına toplanmaya başladı. İnsanlar çoğalmaya başlayınca sesini herkese daha iyi duyurmak için yüksek bir yere çıktı. Konuşmasını yaparken yan tarafına doğru döndü. Ve işte oradaydı. Rüyasında gördüğü kız tam karşısında duruyordu. Biraz duraksadı. Sonra devam edip aşağı tekrar indi. İnsanların elini sıkarak kızın olduğu tarafa yönelmeye başladı. Kız hızlı adımlarla tam tersi yöne doğru yürüyordu. Birkaç insanın daha elini sıkıp ona yetişmek için hızlanmaya başladı. Sonunda kıza yetişmişti.

Önüne geçip “Merhaba ben Peder Joseph.” dedi. Kız ona baktığında rüyalarında gördüğü o yemyeşil gözler şimdi gerçekten ona bakıyordu.

“Ben de Galina, kasabamıza hoş geldiniz peder,” dedi.

Joseph, “Galina,” diye tekrar etti. Sonra içinden ne kadar güzel bir ismi var, diye geçirdi.

Kız başka bir şey demesine fırsat vermeden yanından uzaklaştı. Kızın ardından bakakalmıştı. Başından beri neden bu yeri gördüğünü o an anladı. Kaderinde Galina’yı bulup onunla evlenmek vardı. İlahi olan tarafından yönlendirilmişti. Gece olduğunda kiliseden çıkıp etrafı dolaşmak istedi. Dolunay gözüne çok yakın göründü. Gecenin karanlığını aydınlatan tek şey dolunaydı. İçsel

bir dürtü ile başını yukarı kaldırıncaya Galina'yı pencerede, kendisine doğru bakarken gördü. Kız aniden pencereden kayboldu. Joseph olduğu yerde kendi kendine mırıldanıp tıpkı bu gecenin karanlığı gibi saçları gece siyahı, diyerek yürümeye devam etti. Onunla nasıl olsa konuşmanın fırsatını bulacaktı. Buna emindi.

Ertesi sabah kasabanın fırınının önünden geçerken Galina'yı gördü. Yanında iki kişi vardı. Onun buranın sahibi olduğunu anlamıştı. Yanındaki çocuklara talimatlar veriyordu ama bunu yaparken çocuklara çok sevecen davranıyordu. Onları sadece yanında çalıştırdığı kişiler olarak görmediği belliydi. Galina, iyimserdi. Joseph onun hayatı hakkında her şeyi öğrenmek ve hayatının bir parçası olmak için sabırsızlanıyordu. Fazla yakınlaşmadan, bir süre uzaktan onu izledi. Sonra yürümeye devam etti. Her şey zamanla olacaktı. Bekleyip sabırlı ve emin adımlarla ona yaklaşması gerektiğini biliyordu. İlk önce Galina'nın etrafındaki kişilere yaklaşıp onları tanıyacaktı. Bunu yaptıktan sonra onun güvenini kazanıp ona yaklaşabilirdi. Onun yetim olduğunu buradaki bazı insanlardan öğrenmişti. Bu yüzden çok dikkatli olup onu ürkütmeden, kendisine çekmeliydi. Galina ona tamamen inandığında ise son hamlesini yapacaktı. Onu hayatı boyunca kendisine bağlayacak son hamleyi... Çünkü onu sadece kendisine istiyordu.